

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967162544.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Jmedens han søgte en gal Vey til at naae mit Hierte fandt en *Lieutenant* i *Søe Etaten* ved Navn *Ramshart* den rette. Vel sandt, at han i Henseende til Lykkens Gaver stod langt efter ham, og maaeskee noget i *Moraliteten* med; thi han var noget vild; men hans Hierte var godt og ædelt; han søgte ved alle muelige Opmærksomheder at viise mig sin Kierlighed, og var tillige saa oprigtig, at han viiste mig mine Feyl paa den fornuftigste og kierligste Maade. Saa snart min Heftighed spillede Mester gik han Bort, og naar han kom igien, og jeg spurgte ham, om han havde været Bange at Uveyret skulde strække sig til ham med? svarede han, at han kun var gaaet Bort for at skiule sin Smerte over, at et Fruentimmer, der overgik de fleeste af sit Kiøn saa meget, og kunde glemme sig selv saa meget. Hos de fleeste Fruentimmere, sagde han, kunde man være sig sligt ventende, men af Dem, der besidder saa megen Fornuft, der tænker saa rigtig, og veed saa meget, er det ganske ubegribeligt. Dette rørte mig meere, og gjorde mig meere skamfuld, end om han havde Belagt mit Forhold med de stygge Navne det fortiente, undertiiden søgte jeg vel at skiule hvor nær det gik mig, og gjøre hans Bortgang til en Virkning af Frygt, saa jeg truede ham med, at naar jeg næste Gang var i Ondt Humeur skulde det gaae ud over ham. Det skeer vist ikke, svarede han. Hvorfor ikke, spurgte jeg? Fordi De derved gav mig ald for stor en Triumpf over Dem; sagde han, thi den Fornuftigste giver først efter, og det Blev sikkert den eneste Leylighed, hvor ved jeg kunde gjøre Dem den Ret stridig. Paa en anden Tiid forestillede han mig, at jeg ved min Heftighed og Paastaaenhed gjorde dem Liige med mig, som i alle andre Betragtninger vare langt under mig, kort sagt, han interresserede min Egenkierlighed paa saa mange forskellige Maader til at undertvinge denne Hæftighed, at jeg alvorligen Begyndte at arbejde derpaa, og hans Berømmelser naar han saae hvad det kostede mig, gjorde mig Striden let, saa at jeg har ham eene og allene at takke for at være bleven Mester over en Heftighed der gjorde baade mig <og> andre Livet suurt<.>